

Warszawa, dnia 17 marca 2016 r.

Pan
Sławomir Jastrzębowski
Redaktor Naczelny
„Super Express”

Na podstawie art. 31 a *ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo Prasowe* (Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.) wnoszę o pilne zamieszczenie sprostowania nieprawdziwych informacji, które znalazły się w artykule pt. „Ziobro dał sobie 4626 zł podwyżki!”, autorstwa redaktora Andrzeja Antosika, opublikowanym w „Super Express” w dniu 17 marca 2016 r. (str.3) oraz na portalu internetowym www.se.pl². Wnoszę o opublikowanie w/w sprostowania w sposób określony przepisami wskazanej powyżej ustawy, a zatem znormalizowaną czcionką, pod nagłówkiem o treści wskazanej poniżej, **łustym drukiem**, z podpisem Sebastian Kaleta Rzecznik Prasowy Ministerstwa Sprawiedliwości w najbliższym wydaniu dziennika „Super Express” oraz na stronie internetowej www.se.pl.

Treść sprostowania:

SPROSTOWANIE

„W związku z opublikowaniem w dniu 17 marca 2016 r. w dzienniku „Super Express” (str. 3) oraz na portalu internetowym www.se.pl artykułu pt. „Ziobro dał sobie 4626 zł podwyżki!”, autorstwa redaktora Andrzeja Antosika, wskazuję, iż zawiera on nieprawdziwe treści.

Nie są prawdziwe następujące informacje:

- 1. „Ziobro dał sobie 4626 zł. podwyżki”, gdyż dodatek wynika z przepisów prawa, nie z samodzielnego działania Ministra;**
- 2. „Minister Zbigniew Ziobro (...) dzięki tej nowej funkcji poza olbrzymią władzą zyskał też finansowo. Ponad 4 tysiące złotych miesięcznie na rękę”, gdyż z tytułu dodatku funkcyjnego Prokurator Generalny otrzymuje 4 626 zł brutto, czyli 3**

¹ Link do artykułu: http://www.se.pl/wiadomosci/polityka/ziobro-da-sobie-4626-z-podwyzki_793572.html

² Link do artykułu: http://www.se.pl/wiadomosci/polityka/ziobro-da-sobie-4626-z-podwyzki_793572.html

223,51 zł netto, czyli z tytułu kierowania prokuraturą otrzymuje kwotę o 19 104,78 zł brutto mniej niż za ten sam zakres obowiązków uzyskiwał były Prokurator Generalny Andrzej Seremet;

3. „Zbigniewa Ziobro chronią dwa immunitety – prokuratorski i poselski”, gdyż przysługuje mu jedynie immunitet poselski.

Nie jest również ścisła informacja, że dodatek funkcyjny wynoszący 4626 zł. brutto uchwalila w marcu Rada Ministrów, gdyż rozporządzenie z 29 lutego 2016 r. nie zmieniło wysokości dodatku funkcyjnego, wynika ono z rozporządzeniu RM z dnia 2 kwietnia 2010 r.”.

Wnoszę również o zmianę tytułu artykułu na portalu www.se.pl na tytuł odpowiadającym faktom wskazanym w uzasadnieniu.

UZASADNIENIE

We wspomnianym artykule zawarte zostały nieprawdziwe informacje dotyczące wynagrodzenia i dodatku funkcyjnego przysługującego Ministrowi Sprawiedliwości Prokuratorowi Generalnemu Zbigniewowi Ziobro z tytułu połączenia funkcji Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości.

1. Nieprawdziwy jest tytuł artykułu, wskazujący, iż Minister Sprawiedliwości sam podwyższył swoje wynagrodzenie.

(Cytat: „Ziobro dał sobie 4626 zł podwyżki!”)

Ta informacja jest nieprawdziwa, gdyż : 1) dodatek funkcyjny nie jest formą podwyżki, a przysługuje jedynie ze względu na poszerzenie zakresu obowiązków Ministra Sprawiedliwości, 2) podstawą prawną wysokości dodatku funkcyjnego nie jest samodzielne działanie ministra, a jest nim Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lutego 2016 r. w sprawie wynagrodzenia zasadniczego prokuratorów oraz wysokości dodatków funkcyjnych przysługujących prokuratorom (Dz. U. poz. 271). Informacja wprowadza w błąd czytelników, którzy z tytułu rozumieją, iż Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny własną decyzją przydzielił sobie dodatek funkcyjny. Dodatkowo należy podkreślić, że wysokość dodatku funkcyjnego wynika z mechanizmu uchwalonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 2010 r. w sprawie wynagrodzenia zasadniczego prokuratorów oraz wysokości dodatków funkcyjnych przysługujących prokuratorom (Dz. U. Nr 56, poz.

339). Obecne rozporządzenie Rady Ministrów, z dnia 29 lutego 2016 r. nie zmieniło jego wysokości.

2. Nieprawdziwa jest także kolejna zawarta w publikacji informacja, że *„Okazuje się, że dzięki tej nowej funkcji poza olbrzymią władzą zyskał też finansowo. Ponad 4 tysiące złotych miesięcznie na rękę.”*

Należy podkreślić, że wysokość dodatku funkcyjnego wynika z mechanizmu uchwalonego w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 2010 r. w sprawie wynagrodzenia zasadniczego prokuratorów oraz wysokości dodatków funkcyjnych przysługujących prokuratorom (Dz. U. Nr 56, poz. 339). Obecne rozporządzenie Rady Ministrów, z dnia 29 lutego 2016 r. nie zmieniło jego wysokości. Prokurator Generalny otrzymuje 4626 zł brutto. W przeliczeniu na kwotę netto stanowi to 3 223,51 zł. Informacja podana w Państwa artykule zawyża tą kwotę o ponad 800 złotych, co nie ma odzwierciedlenia w rzeczywistości.

3. Nieścista jest także zawarta w publikacji informacja, iż *„(...) przysługuje mu dodatek funkcyjny wynoszący 4626 złotych brutto. Uchwalila go w marcu Rada Ministrów.”*

Podstawą dla dodatku funkcyjnego jest mechanizm uchwalony w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 2010 r. w sprawie wynagrodzenia zasadniczego prokuratorów oraz wysokości dodatków funkcyjnych przysługujących prokuratorom (Dz. U. Nr 56, poz. 339) w takiej samej wysokości. Obecne rozporządzenie Rady Ministrów, z dnia 29 lutego 2016 r. nie zmieniło wysokości dodatku funkcyjnego. Nieprawdziwą jest zatem informacja, wskazująca iż Rada Ministrów *„uchwalila go w marcu”*.

4. Nieprawdziwa jest także zawarta w publikacji informacja, iż *„W dodatku chronią go też dwa immunitety: prokuratorowski i poselski.”*

Prawo o prokuraturze wyraźnie rozróżnia stanowisko prokuratora od funkcji Prokuratora Generalnego, który nie jest prokuratorem w rozumieniu tej ustawy. Zgodnie z art. 1 par. 2 ustawy, Prokurator Generalny jest naczelnym organem prokuratury, a urząd Prokuratora Generalnego sprawuje Minister Sprawiedliwości. Na powyższe wskazuje również fakt, że ustawa nie wymaga, aby Prokurator Generalny spełniał wszystkie warunki powołania

na stanowisko prokuratora określone w art. 75 ustawy, odwołują się jedynie do niektórych spośród tych warunków, wskazanych w art. 75 par. 1 pkt 1-3 i 8. W związku z tym Ministrowi Sprawiedliwości-Prokuratorowi Generalnemu przysługuje jedynie immunitet poselski, a nie oba immunitety.

Forma zamieszczonego sprostowania odpowiada wymaganiom prawnym. W tym zakresie należy wskazać na poglądy doktryny prawniczej przyjęte w ślad za orzecznictwem Sądu Najwyższego jak i sądów apelacyjnych, prezentowaną w komentarzu do ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe, pod redakcją B. Kosmus, G. Kuczyński Prawo prasowe. Komentarz, Warszawa 2011, tj.:

1. W polskim systemie prawnym sprostowaniem jest rzeczowa, odnosząca się do faktów wypowiedź, zawierająca korektę wiadomości podanej przez prasę, którą prostujący uznaje za nieprawdziwą lub nieścisłą. (zob. wyr. SN z 5.8.2003 r., III KK 13/03 OSNKW 2003/11-12/98).
2. Sprostowanie, jest zawsze wypowiedzią własną zainteresowanego, przez niego zredagowaną i "firmowaną" (zob. I. Dobosz, Prawo Mediów, s. 387). Nie może wyżej wskazanego środka prawnego skutecznie zastąpić inne, choćby zbliżone formy wypowiedzi prasowej – np. własne oświadczenie dziennikarza, tzw. "autosprostowanie", zamieszczenia sprostowania jako "listu do redakcji", wywiadu z zainteresowanym etc. (zob. E. Nowińska, Prawo dla dziennikarzy, Warszawa 1998, s. 90; B. Kordasiewicz, Jednostka, s. 108; wyr. SN z 8.1.2010 r., IV CSK 309/09, niepubl.).
3. Sprostowaniu na ogólnych zasadach podlegają wiadomości i stwierdzenia zawarte w cytowanych, lub omawianych przez dziennikarzy wypowiedziach osób trzecich, nie tylko wypowiedzi odredakcyjne (zob. wyr. SN z 29.6.2007 r., I CSK 81/07, LEX, Nr 469996).
4. Jedną z form "wiadomości" lub "stwierdzenia", na które przysługuje sprostowanie, jest sugestia. Jest to oczywiście zarówno na gruncie zasad języka polskiego, jak i praktyki formułowania wypowiedzi przez dziennikarzy. Wielokrotnie operują oni niedomówieniami, supozycjami, aluzjami, sugestiami. Czytelnicy jednak na podstawie tych środków retorycznych wyrabiają sobie pogląd na rzeczywistość. Zainteresowany nie może być pozbawiony prawa do odpowiedzi zawsze, gdy dziennikarz postanowi powiedzieć coś nie wprost. (zob. wyr. SA w Warszawie z 5.6.2007 r., I ACa 95/07, niepubl.; wyr. SO Warszawa Praga w Warszawie z 28.3.2007 r., II C 682/06, niepubl.; wyr. SO w Warszawie z 24.4.2005 r., XXVI C 398/05, niepubl.; wyr. SO Warszawa Praga w Warszawie z 28.3.2007 r., II C 682/06, niepubl.).

5. Sprostowanie prasowe jest wypowiedzią korygującą podane w publikacji prasowej informacje. Domeną sprostowania jest więc sfera wypowiedzi o faktach (zob. wyr. SN z 8.2.2008 r., I CSK 375/07, LEX, Nr 457847; M. Mozgawa, Odpowiedzialność karna za przestępstwa prasowe. Analiza dogmatyczna i praktyka, Pr.w Dział. 2008, Nr 5, poz. 11). Informacją o fakcie jest komunikat zawarty w materiale prasowym o określonym zdarzeniu, które miało mieć miejsce w przeszłości lub ma się dziać współcześnie. Informację o każdym fakcie można badać według kryterium prawda/falsz. Informacja może zatem odzwierciedlać fakt i być prawdziwą, nie odzwierciedlać faktu lub traktować o fakcie, który nie miał miejsca – wówczas jest fałszywa, względnie odzwierciedlać fakt tylko częściowo – wtedy jest informacją nieściłą. Informacja jest nieściła, gdy częściowo podaje fakt prawdziwy, a częściowo nieprawdziwy, względnie, gdy podając fakt prawdziwy przemilcza pewną okoliczność towarzyszącą przytoczonemu faktowi lub stanowiącą istotny jego kontekst (zob. wyr. SN z 15.5.2008 r., I CSK 531/07, MoP 2008, Nr 12, poz. 620).
6. Wypowiedzi zawarte w sprostowaniu muszą, poza walorem związku treściowego z materiałem prasowym, cechować się adekwatnym kierunkiem wypowiedzi. Przewidzianym dla sprostowania adekwatnym kierunkiem jest korekta wypowiedzi na temat stanu faktycznego. Sprostowanie nie może być ograniczone do samego tylko zaprzeczenia podanego w materiale prasowym faktu, lecz musi zawierać własny pozytywny przekaz co do stanu faktycznego. Nie może też potwierdzać ustaleń z materiału prasowego.
7. W prasie drukowanej (także internetowej operującej tekstem) dwukrotność sprostowanego fragmentu oblicza się mnożąc przez dwa zawartą w nim ilość znaków pisanych wraz ze spacjami (zob. J. Sobczak, Prawo prasowe, s. 760; E. Ferenc-Szydelko, Prawo prasowe, s. 170).
8. Zbiorcze oświadczenie zainteresowanego odnoszące się kolejno do różnych wiadomości jest nie sprostowaniem, lecz zbiorem sprostowań. Dlatego ustalając dozwoloną objętość, analizuje się poszczególne jednostki sprostowań pod kątem tego, w jakiej relacji wielkościowej pozostają do dotyczących ich fragmentów materiału prasowego (zob. wyr. SN z 15.5.2008 r., I CSK 531/07)

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że sprostowanie jest zasadne i wymaga publikacji. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w przypadku braku zamieszczenia sprostowania w trybie przewidzianym w przepisach ustawy – Prawo prasowe, zasadnym będzie rozważenie podjęcia stosownych kroków prawnych, w szczególności w oparciu o art. 39 ust. 1 (roszczenie o opublikowanie sprostowania) powołanej ustawy.

Wobec powyższego, wnoszę jak na wstępie.

